

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 157/2023
van 23 november 2023
Rolnummer : 7915**

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector », gesteld door de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters P. Nihoul en L. Lavrysen, en de rechters Y. Kherbache, S. de Bethune, E. Bribosia, W. Verrijdt en M. Plovie, bijgestaan door de griffier N. Dupont, onder voorzitterschap van voorzitter P. Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 13 december 2022, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 13 januari 2023, heeft de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967, dat de renten die aan een werknemer van de overheidssector worden toegekend voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 16 % ingevolge een arbeidsongeval, uitsluit van het in de wet van 1 maart 1977 bedoelde mechanisme van de indexering, artikel 23 van de Grondwet ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Florane Malam;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Gutierrez Caceres, advocaat bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 20 september 2023 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers M. Plovie en W. Verrijdt te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 4 oktober 2023 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 4 oktober 2023 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

F. Malam werd op 18 januari 2019 op weg naar haar werk bij de Franse Gemeenschap het slachtoffer van een ongeval dat bij haar een blijvend letsel heeft veroorzaakt. Na onderzoek door het Bestuur medische expertise, werd het letsel geacht op 20 maart 2020 geconsolideerd te zijn. Een blijvende arbeidsongeschiktheid van 4 % wordt vastgesteld.

De Franse Gemeenschap deelt op 23 februari 2021 het slachtoffer haar beslissing mee met betrekking tot de verschuldigde rente. Uit die beslissing blijkt dat zij vanaf de dag van de consolidatie recht heeft op een rente die niet wordt geïndexeerd en die wordt berekend op basis van de gedesindexeerde jaarlijkse bezoldiging.

Bij een brief van 5 maart 2021 deelt F. Malam aan de Franse Gemeenschap mee dat zij de beslissing over de rente betwist. Zij is van oordeel dat de rente moet worden berekend op grond van een geïndexeerde jaarlijkse bezoldiging, dat de rente zelf aan indexatie moet worden onderworpen en dat de rente reeds voor de consolidatiedatum verschuldigd is. De Franse Gemeenschap wijst bij een brief van 15 maart 2021 haar bezwaren af. Op 29 oktober 2021 maakt F. Malam de zaak aanhangig bij de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel.

In het verwijzingsvonnis oordeelt de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel dat de Franse Gemeenschap de rente terecht heeft berekend op grond van een jaarlijkse bezoldiging die niet geïndexeerd is, en dat artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 «betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector» (hierna : de wet van 3 juli 1967) de indexatie uitsluit wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt. Alvorens verder uitspraak te doen, acht de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel het evenwel noodzakelijk om de hiervoor vermelde prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof.

III. *In rechte*

– 4 –

A.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollège is van oordeel dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Zij voert aan dat artikel 78 van de wet van 30 maart 1994 «houdende sociale bepalingen» (hierna : de wet van 30 maart 1994), dat het tweede lid van artikel 13 van de wet van 3 juli 1967 in zijn oorspronkelijke vorm heeft ingevoegd, het beschermingsniveau van het recht op sociale zekerheid aanzienlijk heeft verminderd zonder redelijke verantwoording. De wetgever heeft immers met die wet, zonder dat een reden van algemeen belang dat verantwoordt, de indexatie van renten voor kleine blijvende arbeidsongeschiktheden afgeschaft, terwijl het loon waarop de renten worden berekend ook niet meer wordt geïndexeerd.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege wijst er in het bijzonder erop dat uit niets blijkt dat de indexatie van die renten het begrotingsevenwicht en het evenwicht in de sociale zekerheid in gevaar brengt of dat de niet-indexatie nodig is om personen ertoe aan te zetten te blijven werken en om de concurrentiepositie van ondernemingen te waarborgen. Wat die laatste twee doelstellingen betreft, merkt zij op dat het bij die renten hoe dan ook om beperkte bedragen gaat, dat de meeste overheden niet in een concurrentiepositie zitten en dat de renten niet worden betaald door de werkgever. Wat de doelstelling van het begrotingsevenwicht betreft, merkt zij tot slot nog op dat een budgettaire doelstelling op zichzelf in geen geval als verantwoording kan dienen.

A.2. De Ministerraad is van oordeel dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Hij doet in de eerste plaats gelden dat de niet-indexatie van renten voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 16 % redelijk verantwoord is. De maatregel streeft een legitieme doelstelling na, namelijk de financiële gezondmaking van de sector van de sociale zekerheid, en heeft, zoals het Hof heeft geoordeeld bij zijn arrest nr. 61/2023 van 13 april 2023 (ECLI:BE:GHCC:2023:ARR.061) geen onevenredige gevolgen. Hij viseert namelijk alleen renten voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 16 % en de indexatie kan eveneens tot gevolg hebben dat de rente daalt. Het percentage van 16 % stemt overigens overeen met de percentages voor vergoeding die in andere landen van de Europese Unie worden gehanteerd.

Voorts werpt de Ministerraad op dat er evenmin sprake is van een aanzienlijke achteruitgang van het beschermingsniveau van het recht op sociale zekerheid. Volgens hem voorziet de wet van 3 juli 1967 in zijn geheel genomen voor personeelsleden van de overheidssector in een effectieve bescherming in het geval van een arbeidsongeval of een ongeval op de weg van of naar het werk. Het feit dat renten, die worden berekend op de jaarlijkse bezoldiging, niet worden geïndexeerd indien de blijvende arbeidsongeschiktheid minder dan 16 % bedraagt, doet daaraan geen afbreuk. Uit de prejudiciële vraag blijkt volgens de Ministerraad evenmin hoe de *standstill*-verplichting wel zou zijn geschonden.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de niet-indexering van de renten voor « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheden in de overheidssector.

B.1.2. Het in het geding zijnde artikel 13 van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » (hierna : de wet van 3 juli 1967), bepaalt :

« De in artikel 3, eerste lid, bedoelde renten, de in artikel 4, § 2, bijkomende vergoedingen, de verergerings- en overlijdensbijslagen worden vermeerderd of verminderd overeenkomstig de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld. De Koning bepaalt hoe zij aan de spilindex 138,01 worden gekoppeld.

Het eerste lid is evenwel niet van toepassing op de renten wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt ».

B.1.3. Artikel 3, eerste lid, van de wet van 3 juli 1967 bepaalt :

« Volgens de in artikel 1 bepaalde regelen :

1° heeft degene die getroffen is door een arbeidsongeval, een ongeval op de weg naar en van het werk of een beroepsziekte recht op :

a) een vergoeding van de kosten voor dokter, chirurg, apotheker, verpleging, prothese en orthopedie;

b) een rente in geval van blijvende arbeidsongeschiktheid;

c) een bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de herzieningstermijn;

2° hebben de rechthebbenden van een overleden slachtoffer recht op :

a) een vergoeding wegens begrafenis kosten;

b) een rente van overlevende echtgenoot, van overlevende wettelijk samenwonende partner, wees of rechthebbende in een andere hoedanigheid;

c) een overlijdensbijslag na de herzieningstermijn;

3° hebben het slachtoffer, de echtgenoot, de wettelijk samenwonende partner, de kinderen en de ouders recht op schadeloosstelling van de verplaatsing- en overnachtingkosten die het gevolg zijn van het ongeval of de beroepsziekte;

4° heeft het personeelslid dat door een beroepsziekte bedreigd of aangetast wordt en dat daardoor tijdelijk ophoudt zijn ambt uit te oefenen, recht op een vergoeding ».

B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt het Hof of het tweede lid van artikel 13 van de wet van 3 juli 1967 bestaanbaar is met artikel 23 van de Grondwet, in zoverre het de renten die aan een werknemer van de overheidssector worden toegekend voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 16 % ingevolge een arbeidsongeval, uitsluit van het in de wet van 1 maart 1977 « houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld » bedoelde mechanisme van de indexering.

Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het verwijzende rechtscollege het Hof in het bijzonder vraagt om de in het geding zijnde bepaling te toetsen aan het bij artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet gewaarborgde recht op sociale zekerheid.

B.3.1. Artikel 23 van de Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft om een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de onderscheiden wetgevers, rekening houdend met de

overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten en zij bepalen de voorwaarden voor de uitoefening ervan. Die rechten omvatten onder meer het recht op sociale zekerheid (artikel 23, derde lid, 2°). Artikel 23 van de Grondwet bepaalt niet wat die rechten, waarvan enkel het beginsel wordt uitgedrukt, impliceren, waarbij elke wetgever, overeenkomstig het tweede lid van dat artikel, ermee is belast die rechten te waarborgen, rekening houdend met de overeenkomstige plichten.

B.3.2. Artikel 23 van de Grondwet bevat een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate vermindert zonder redelijke verantwoording.

B.3.3. In sociaaleconomische aangelegenheden beschikt de bevoegde wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid om de maatregelen te bepalen die moeten worden aangenomen om de door hem vastgestelde doelstellingen te bereiken.

B.3.4. De *standstill*-verplichting kan niet zo worden begrepen dat ze elke wetgever, in het raam van zijn bevoegdheden, de verplichting oplegt om niet te raken aan de bij wet bepaalde nadere regels van sociale zekerheid. Zij verbiedt hun om maatregelen aan te nemen die, zonder redelijke verantwoording, een aanzienlijke achteruitgang zouden betekenen van het in artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet gewaarborgde recht, maar zij ontzegt hun niet de bevoegdheid om te oordelen hoe dat recht op de meest adequate wijze wordt gewaarborgd.

B.4.1. De niet-indexering van de renten voor « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheden in de overheidssector vindt haar oorsprong in de wet van 30 maart 1994 « houdende sociale bepalingen » (hierna : de wet van 30 maart 1994). In de parlementaire voorbereiding wordt in dat verband gepreciseerd :

« naar analogie met wat werd beslist voor de privé-sector, [zal] de rente die wordt toegekend na een arbeidsongeval niet langer geïndexeerd worden wanneer de invaliditeit geen 10 pct. bereikt. De Minister wijst erop dat in het openbaar ambt al langer geen kapitaal meer werd toegekend als de invaliditeit lager was dan 10 pct., maar uitsluitend een rente, rente die in de toekomst dus niet meer zal worden geïndexeerd.

[...]

Een lid neemt akte van de beslissing de arbeidsongevallenrente niet langer te indexeren als de invaliditeit lager is dan 10 pct. Het lid betreurt te moeten vaststellen dat de Regering haar toevlucht moet nemen tot dergelijk kleingeestige maatregelen.

De Minister antwoordt dat de maatregel ingegeven werd door vergelijkingen met het buitenland waaruit bleek dat België één van de weinige landen is waar een vergoeding wordt toegekend als de invaliditeit lager is dan 10 pct. Hij herinnert eraan dat de Regering de bedoeling had in de privé-sector geen enkele vergoeding meer toe te kennen in deze gevallen maar dat zij die beslissing reeds sterk afzwakte om rekening te houden met de opmerkingen van de sociale partners. Naar analogie met wat beslist werd voor de privé-sector zal voortaan voor een invaliditeit die lager is dan 10 pct. enkel een [niet-]geïndexeerde rente worden toegekend » (*Parl. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 980/5, pp. 9, 10 en 11).

Met betrekking tot de niet-indexering in de privésector wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet van 30 maart 1994 gepreciseerd :

« In het globaal plan werd als één van de maatregelen voor het realiseren van besparingen in de sociale zekerheid het niet meer vergoeden in kapitaal van de blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. in de sectoren arbeidsongevallen en beroepsziekten vooropgesteld o.m. op grond van de vergelijking van de vergoedingsdrempels in de andere landen van de Europese Unie.

Tenslotte heeft de Regering geopteerd voor een oplossing waarbij aan de arbeidsslachtoffers een levenslange, niet[-]geïndexeerde rente wordt uitbetaald in plaats van de eenmalige uitbetaling van de vergoeding in kapitaal. Het kapitaal wordt voortaan bij het Fonds voor Arbeidsongevallen gestort dat tot betaling van de rente overgaat en aldus ook de cumulatiebeperking met pensioenen zal kunnen toepassen. Teneinde daarenboven in de financiering van de sociale zekerheid bij te dragen, wordt voor deze soort vergoedingen overgeschakeld van een kapitalisatie- naar een repartitiesysteem. De Koning zal bij in Ministerraad overlegd besluit bepalen welk gedeelte van de bij het Fonds gestorte kapitalen naar het Fonds voor het evenwicht voor de sociale zekerheid zal worden overgedragen na de jaarlijkse betaling van de renten.

Aangezien de financiële verplichtingen van het Fonds in de loop van de komende jaren zullen afnemen ingevolge de privatisering van de rente-indexering in 1988, zijn er voldoende waarborgen voor de toekomstige betaling van de renten voor de ongeschiktheden van minder dan 10 pct.

Om een financiële weerslag op korte termijn te realiseren is de overdracht van toepassing op alle ongevallen die vanaf 1 januari 1994 geregeld worden hetzij door een bekrachtigde overeenkomst, hetzij door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing, terwijl de getroffen die een kapitaalsuitbetaling in het vooruitzicht gesteld zijn in de periode 1994-1996 hun rechten gevrijwaard zien.

Voor de slachtoffers van beroepsziekten heeft de Regering geopteerd voor een regeling waarbij de vergoedingen voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. verder uitbetaald blijven doch niet meer geïndexeerd worden » (*Parl. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 980/1, p. 11).

B.4.2. Het in artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 bedoelde percentage van 16 % werd vastgesteld bij het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 « tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector in toepassing van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie » (hierna : het koninklijk besluit van 8 augustus 1997), dat werd genomen op grond van de wet van 26 juli 1996 « strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie ».

In het verslag aan de Koning dat aan het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 voorafgaat, wordt dienaangaande vermeld :

« Sedert de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, gebeurt de vergoeding van de arbeidsongeschiktheden van minder dan 10 % die vanaf 1 januari 1994 werden geregeld, in de vorm van een niet-geïndexeerde jaarlijkse rente.

In de lijn van wat men op Europees en zelfs op internationaal vlak verstaat onder kleine blijvende arbeidsongeschiktheden, wordt een uitbreiding van dit systeem tot de arbeidsongeschiktheden van 10 % tot minder dan 16 % voorgesteld » (*Belgisch Staatsblad*, 27 augustus 1997, p. 21838).

Het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 werd bekrachtigd bij de wet van 12 december 1997 « tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels », waarvan de parlementaire voorbereiding verduidelijkt :

« Het koninklijk besluit van 26 mei 1997 tot wijziging van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, in uitvoering van artikel 3, § 1, 4° [en] § 2, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, beoogt de bestaande niet-indexering van de jaarlijkse vergoeding wegens beroepsziekte voor blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 %, uit te breiden tot deze van 10 % tot minder dan 16 %.

Deze maatregel moet het Fonds voor beroepsziekten toelaten om 7 miljoen frank in 1997, 18 miljoen frank in 1998 en 30 miljoen frank in 1999 te besparen ten voordele van de sociale zekerheid.

Het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, in toepassing van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, bevat dezelfde maatregel voor de overheidssector.

Zo sluiten beide voornoemde besluiten aan bij het Europese en zelfs internationale begrip kleine blijvende arbeidsongeschiktheid » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1195/1, pp. 9 en 10).

B.5. Zonder dat het nodig is te onderzoeken of de in het geding zijnde bepaling het beschermingsniveau met betrekking tot het recht op sociale zekerheid in aanzienlijke mate zou verminderen, volstaat de vaststelling dat de niet-indexatie van renten voor blijvende arbeidsongeschiktheden van minder dan 16 % in de overheidssector redelijk verantwoord is.

Zoals het Hof bij zijn arrest nr. 61/2023 van 13 april 2023 (ECLI:BE:GHCC:2023:ARR.061) heeft geoordeeld, streeft die maatregel immers een doelstelling van algemeen belang na, namelijk de financiële gezondmaking in de sector van de sociale zekerheid, en heeft hij geen onevenredige gevolgen :

« B.6.2. Uit de parlementaire voorbereiding en uit het verslag aan de Koning die in B.1.3 en B.1.4 zijn aangehaald, blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen de rente voor de ‘ kleine ’ blijvende arbeidsongeschiktheden niet te indexeren veeleer dan de vergoeding van die ongeschiktheden af te schaffen. Wat de indexering betreft, heeft hij in hetzelfde systeem voorzien in de privésector en in de overheidssector. Wat betreft het vaststellen van de graad van de blijvende arbeidsongeschiktheid, heeft hij zich geïnspireerd op de praktijk die op internationaal niveau is gevestigd.

B.6.3. In zoverre zij de schadeloosstelling voor arbeidsongevallen regelt, heeft de wet van 3 juli 1967 tot doel aan het slachtoffer van een arbeidsongeval een ‘ vergoeding [te] verzekeren welke aangepast is aan het nadeel opgelopen tengevolge van een [arbeidsongeval] ’ (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, pp. 3-4; *Parl. Hand.*, Kamer, 21 maart 1967, p. 30; *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, p. 3).

De in artikel 3, eerste lid, 1°, b), van de wet van 3 juli 1967 bedoelde rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid, waarop de in het geding zijnde bepaling van toepassing is, strekt ertoe de schade te herstellen die het slachtoffer van het arbeidsongeval lijdt wegens onder meer de vermindering van zijn economische waarde op de algemene arbeidsmarkt (Cass., 24 maart 1986, *Arr. Cass.*, 1986, nr. 463; *Arr. Cass.*, 1988, nr. 220; Cass., 1 juni 1993, *Arr. Cass.*, 1993, nr. 262; Cass., 17 maart 1997, S.95.0144.F).

Die rente maakt een ‘ eigen vergoedingswijze [uit] van de door het ongeval [...] veroorzaakte schade ’ en de uitbetaling ervan is onafhankelijk van de uitbetaling van de bezoldiging van het slachtoffer van dat ongeval (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, p. 5; *Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 339/6, p. 7; *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, pp. 6-7). Artikel 5 van de wet van 3 juli 1967 bepaalt in dat verband dat ‘ onverminderd de bepalingen van de artikelen 6 en 7, [...] de in artikel 3, eerste lid, 1°, b, bedoelde rente en de in artikel 3, eerste lid, 1°, c, bedoelde bijslag wegens verergering van de blijvende ongeschiktheid [kunnen] worden gecumuleerd met de bezoldiging en met het rustpensioen, toegekend krachtens de wets- en reglementsbe­palingen eigen aan de overheidsdiensten ’.

Het slachtoffer van een arbeidsongeval kan dus in beginsel tegelijk zijn bezoldiging en de met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1°, b), van de wet van 3 juli 1967 verschuldigde rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid ontvangen, *a fortiori* wanneer het een ‘ kleine ’ blijvende arbeidsongeschiktheid ondergaat. In beginsel brengt de niet-indexering van de rente die het ontvangt, geen onevenredige gevolgen te zijnen aanzien met zich mee ».

B.6. Artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 is bestaanbaar met artikel 23 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » schendt artikel 23 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 23 november 2023.

De griffier,

De voorzitter,

N. Dupont

P. Nihoul